

— obciążenie Komisji jej kosztami oraz kosztami wnoszącej odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie rozsądnego terminu na wydanie decyzji

(i) Przedawnienie terminu na wszczęcie postępowania

Wnoszący odwołanie uważa, że zaskarżona decyzja została wydana po upływie czteroletniego terminu wyznaczonego dla przedawnienia wszczęcia postępowania w art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 ⁽¹⁾. W podobny sposób, nawet jeżeli okazałoby się, że doszło do ewentualnego przedawnienia terminu przedawnienia dla wszczęcia postępowania, do czasu wydania jakiegokolwiek decyzji zgodnie z postanowieniami art. 3 ust. 1 rzeczono rozporządzenia upłynął okres równy dwukrotności okresu terminu przedawnienia. Ponieważ przedawniło się odpowiednie prawo, zaskarżona decyzja powinna zostać uznana za bezprawną i nienadającą się do wykonania.

(ii) Naruszenie zasady pewności prawa

Skarżąca uważa, że okoliczność, iż Komisja zezwoliła na upływ ponad 20 lat pomiędzy wystąpieniem zarzucanych nieprawidłowości do czasu podjęcia ostatecznej decyzji, wiązała się z naruszeniem zasady pewności prawa. Owa podstawowa zasada porządku prawnego Unii Europejskiej przewiduje, że każdy ma prawo do tego, aby jego sprawy zostały rozpoznane przez instytucje Unii w rozsądnym terminie.

(iii) Naruszenie prawa do obrony

Skarżąca uważa, że zostało naruszone jej prawo do obrony w zakresie, w jakim z uwagi na to, że upłynęło ponad 20 lat pomiędzy zarzucanymi nieprawidłowościami a wydaniem ostatecznej decyzji, skarżąca została pozbawiona prawa do przedstawienia swoich uwag we właściwym czasie, to jest w chwili, w której posiadała jeszcze dokumenty, które umożliwiały jej na uzasadnienie kosztów uznanych przez Komisję za nieklasyfikujące się.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 5 lipca 2013 r. — M.G., N.R. przeciwko Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-383/13)

(2013/C 260/62)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.G.

N.R.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy naruszenie ogólnej zasady poszanowania prawa do obrony, wyrażonej również w art. 41 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾, w trakcie wydawania decyzji w sprawie przedłużenia zastosowania środka detencyjnego w rozumieniu art. 15 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE ⁽²⁾ z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich prowadzi we wszystkich przypadkach bezwarunkowo do obowiązkowego uchylenia zatrzymania?
- 2) Czy ta ogólna zasada poszanowania prawa do obrony pozostawia zakres swobody dla dokonania wyważenia interesów, w ramach którego obok ciężaru naruszenia zasady i wagi naruszonych w ten sposób interesów cudzoziemca uwzględnieniu podlegają również interesy państwa członkowskiego, którym służy przedłużenie zastosowania środka detencyjnego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000 C 364, s.1.

⁽²⁾ Dz.U. L 348, s.98.

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-386/13)

(2013/C 260/63)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, K. Herrmann i M. Patakia)

Strona pozwana: Republika Cypryjska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE ⁽¹⁾ w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE ⁽²⁾ oraz 2003/30/WE ⁽³⁾ a w każdym razie, nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 27 ust. 1 wspomnianej dyrektywy;

- zasądzenie od Republiki Cypryjskiej zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej w wysokości 11 404,80 EUR dziennie, licząc od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału;
- obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. dotyczy promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych i zmiany i w następstwie uchylecia dyrektyw 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (zwana dalej „dyrektywą 2009/28/WE”). Zgodnie z art. 1 wspomnianej dyrektywy ustanawia ona wspólne ramy dla promowania energii ze źródeł odnawialnych. Określa ona obowiązkowe krajowe cele ogólne w odniesieniu do całkowitego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto i w odniesieniu do udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie. Ustanawia ona zasady dotyczące statystycznych przekazów między państwami członkowskimi, wspólnych projektów między państwami członkowskimi i z państwami trzecimi, gwarancji pochodzenia, procedur administracyjnych, informacji i szkoleń oraz dostępu energii ze źródeł odnawialnych do sieci elektroenergetycznej. Określa ona kryteria zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów.
- 2) Zgodnie z art. 27 dyrektywy 2009/28/WE państwa członkowskie powinny przyjąć przepisy krajowe niezbędne do wykonania tej dyrektywy do dnia 5 grudnia 2010 r. i powiadomić Komisję o środkach, które podejmują; omawiane powiadomienie stanowi integralną część obowiązku transpozycji dyrektyw UE do prawa krajowego i obowiązku lojalnej współpracy a co znajduje również odzwierciedlenie w art. 260 ust. 3 TFUE.
- 3) Na podstawie korespondencji z władzami cypryjskimi i zgłoszonych przepisów krajowych, w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi i przed podjęciem decyzji o wniesieniu niniejszej skargi, Komisja stwierdziła, że Republika Cypryjska nie przyjęła wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do pełnego dostosowania krajowych ram prawnych do przepisów dyrektywy 2009/28/WE i postanowiła wnieść na podstawie art. 258, w związku z art. 260 ust. 3 TFUE, skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w celu stwierdzenia przez Trybunał, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 27 ust. 1 wspomnianej dyrektywy.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 maja 2013 r. w sprawie T-294/11 Republika Grecka przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 8 lipca 2013 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-391/13 P)

(2013/C 260/64)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciel: I. Chalkias, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania.
- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z powodów szczegółowo przedstawionych poniżej.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- W pierwszym zarzucie dotyczącym sektora oliwek Republika Grecka twierdzi, że zaskarżony wyrok narusza prawo, z uwagi na to, iż dokonano w nim nieprawidłowej wykładni i zastosowania wytycznych zawartych odpowiednio w dokumentach AGRI/VI/5330/1997, AGRI/17993/2000 i AGRI/61495/2002, ponieważ oczywiste polepszenie systemu kontroli w sektorze oliwek w okresie 2004-2005 w stosunku do okresu 2003-2004 zakwalifikowano jako powrót do naruszenia, ciągle niedociągnięcia i znaczne pogorszenie uzasadniające podwyższenie korekty w okresie 2004/2005, podczas gdy wyraźnie brak było powodów do podwyższenia korekty w wysokości 10 % stosowanej w okresie 2003/2004 do 15 % w okresie 2004/2005 ze względu na powrót do naruszenia, wobec wprowadzenia istotnych ulepszeń (dalsza aktualizacja GIS dla oliwek, polepszenie kontroli na miejscu oraz kontroli krzyżowych w celu stwierdzenia nieprawidłowości i stosowania kar) co wzmacniło system kontroli.
- W drugim zarzucie dotyczącym sektora roślin uprawnych Republika Grecka podnosi że:

- 1) Doszło do naruszenia prawa Unii oraz zasady proporcjonalności ze względu na błędną interpretację i zastosowanie nieaktualnych już wytycznych w zakresie korekt w stawce ryczałtowej obowiązujących w dawnej WPR do nowej WPR, ponieważ odsetki korekt w stawce ryczałtowej odnosiły się do różnych systemów kontroli

⁽¹⁾ Dz.U. L 140, z 5.6.2009, s. 16–62

⁽²⁾ Dz.U. L 283, z 27.10.2001, s. 33–40

⁽³⁾ Dz.U. L 140, z 17.5.2003, s. 42–46